

EĞİTİM-BİR-SEN YAYINLARI

Eğitim-Bir-Sen Yayınları : 9
Edebiyat Dizisi : 1

Eğitim-Bir-Sen Adına Sahibi
Ahmet GÜNDOĞDU
Genel Başkan

Genel Yayın Yönetmeni
Ali YALÇIN
Genel Başkan Yardımcısı

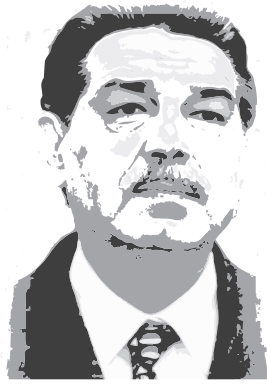
III. Baskı : Aralık 2012
5.000 Adet

ISBN : 975-6153-02-4

Teknik Hazırlık & Baskı:
Sistem Ofset
Strazburg Caddesi No: 31/17 Sıhhiye/ANKARA
Tel: (0.312) 229 18 81

Eğitim-Bir-Sen Genel Merkezi
G.M.K Bulvarı Ş. Daniş Tunalığıl Sk. No:3/13
Maltepe/ANKARA
Tel: (0312) 231 23 06
Faks: (0312) 230 65 28
www.egitimbirsen.org.tr
e-posta : egitimbirsen@egitimbirsen.org.tr

M. Akif İnan

Hicret

Şiir

M. Akif İnan Eserleri

Her türlü yayın hakları Eğitim-Bir-Sen'e aittir.

EĞİTİM-BİR-SEN YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Umut Gazeli	13
El Gazeli	15
Adsız Gazel.....	16
Ey Beyaz Elâ.....	18
Bir Işık Yalımı.....	21
Kaside	23
Mahzen	28
Akşam	30
İstanbul	32
Yorumlar	34
Darağacı	36
Ağ	37
Zaman	38
Ölüm	44
Sarnıç	46
Melce	48
Şan	50
Olaganüstüler	52
Toprağın Babası	58
Babamın Gazeli	60
Şehir Gazeli	62
Yiğitler	64

Akif İnan

AKİF İNAN

1940'da Urfa'da doğdu. İlk ve ortaokulu Urfa'da, liseyi Maraş'ta bitirdi. D.T.C.F Türk Dili ve Edebiyatı mezunudur.

1961-1964 yıllarında Hilâl Dergi ve yayınevinde yönetici, 1964-69 yıllarında Türk Ocakları Merkez Müdürü, 1969-72 yıllarında da Türk Taşıt İşverenleri Sendikasında Eğitim Uzmanı olarak çalıştı. 1972'den sonra çeşitli orta ve yüksek dereceli okullarda öğretmenlik yaptı.

1961'den bu yana birçok dergi ve gazetede yazılar ve şiirler yayımladı. 1969'da Edebiyat, 1976'da Mavera dergilerinin kurucuları arasında yer aldı. 1977'den itibaren Yeni Devir gazetesinde günlük fikir ve sanat yazıları yazdı, eserler tefrika etti.

1992'de Eğitim-Bir-Sen'i, 1995'te Memur-Sen'i kurdu. 6 Ocak 2000'de vefat etti. Kabri memleketi Şanlıurfa'dadır.

Basılmış kitapları: Edebiyat ve Medeniyet Üzerine (Denemeler 1972), Hicret (Şiir, 1974), Din ve Uygarlık (Deneme, 1985) Yeni Türk Edebiyatı (O. Çağlar'la birlikte, Eğitim Enstitüsü için ders kitabı 1977).

TAKDİM

Türk sendikacılık tarihinde M. Akif İnan gibi bir başka şahsiyet yoktur ki sendikal kavramlara yabancı ve uzak bir topluma; her türlü imkânsızlığa, baskıya, olağanüstü siyasi şartlara rağmen bu türden oluşumların hayati ve insani bir kurum niteliğini kısa bir zaman içinde benimsetebilmek ve insanları etrafında örgütleyebilmek yeteneğini göstermiş olsun. Bu takdire değer sonucun, onun ünlü bir şair ve mütefekkir olması veya etkileyici kişiliğiyle açıklanabilmesi mümkünse de asıl faktörü yaşadığı toprakları tanınmasında, milletin değerlerini ve inançlarını kişiliğinde ve ilişkilerinde mezcetmiş olmasındaki sıcaklıkta, daha öz bir söyleyişle ‘yerli’ bir üslup kullanmasında aramak gerekir.

Şair, yazar ve eylem adamı Mehmet Âkif İnan, bir aydın olarak kendini toplum hizmetine adanmış, toplumunun maddi ve manevi değerler bakımından gelişip güçlenmesini ve nihayet bir “medeniyet toplumu” olmasını hayat gayesi edinmenin örnek kişiliklerdendi. Yalnızca kalemiyle değil, parasıyla zamanıyla bütün gücü ve enerjisiyle bir ‘sürekli hareketlilik ruhu’ içinde yaşamış, daima ‘veren el’ olmayı gözetmiştir.

Âkif İnan, sendikayı da hak arayan bir teşkilat olduğu kadar bir aydınlanma ve kültür hareketi olarak görüyordu. Sendika merkez ve şubelerinin, toplumun hizmetine sunulan bir kültür evi, kültür yuvası olması için çalışıyordu. O’nun bu düşüncesi, düşünen, inceleyen, sorgulayan, düşündüğünü uygulayabilen, fikirlerini özgürce ifade edebilen bir toplumun oluşması mücadelesini veren Eğitim-Bir-Sen’in temel yapı taşı olmuştur.

Âkif İnan, 20. yüzyılda fikir ve sanat hayatımızın üç büyük yıldızı olan Necip Fazıl Kısakürek, Sezai Karakoç ve Nuri Pakdil’in her üçüyle de yakın ilişki içinde olmuş bir isimdi. Yine bu üç kıymetli şahsiyetin ve okul görevi yapmış

dergilerinin (Büyükdoğu, Diriliş, Edebiyat) etrafında gördüğümüz Erdem Bayazıt, Rasim Özdenören, Alaeddin Özdenören, Cahit Zarifoğlu, Nazif Gürdoğan, İsmail Kılıoğlu, Atasoy Müftüoğlu, Bahri Zengin, Hasan Seyithanoğlu, Beşir Atalay, Ramazan Kaplan, Mehmet Doğan ve Mehmet Atilla Maraş gibi fikir, sanat ve siyaset adamlarımız da İnan'ın yakın arkadaş çevresi içinde bulunuyordu. Kurucu Genel başkanımız olarak kendisiyle olduğu kadar, içinden geldiği bu büyük fikir ve sanat hareketiyle de Eğitim-Bir-Sen camiası olarak kendisiyle iftihar ediyoruz.

Eğitim-Bir-Sen olarak kendisine olan vefa borcumuzu bir nebze olsun ödemek ve merhumun eserlerini kültür hayatımıza kazandırmak için şiir ve denemelerinden oluşan ilk dört kitabı; *Edebiyat ve Medeniyet Üzerine (1972)*, *Hicret (1974)*, *Din ve Uygurluk (1985)* ve *Tenha Sözcükler*'in (1991), yeni baskılarını 2006 yılında kültür hayatımıza kazandırmıştık. 2009 yılında ise sağlığında kitap olarak yayımlanmamış çalışmaları olan *Cumhuriyet'ten Sonra Türk Şiiri, Edebiyat, Kültür ve Sanata Dair, Siyaset Kokan Yazılar, İslam Dünyası ve Ortadoğu, Söyleşiler; Aydınlar, Batı ve Biz*'i ise kitaplaştırarak kültür hayatımıza kazandırdık. Kitaplar yoğun bir talep gördü. Bu durum sendika olarak bizi ziyadesiyle memnun etmekle birlikte tükenen ilk dört kitabın tekrar basılması için de teşvik etti. Sizlerden gelen bu teşvik edici güç ile Akif İnan'ın 2006 yılında sendika olarak ilk baskısını yaptığımız ilk dört eserinin yeni baskılarını siz değerli okuyucuların istifadesine sunuyoruz.

Âkif İnan'ın eserlerinin sendikamız tarafından basılıp ücretsiz dağıtılmasına müsaade eden aile fertlerine ve yayında emeği geçen arkadaşlarıma bu vesileyle teşekkür ediyorum.

AHMET GÜNDOĞDU

Eğitim-Bir-Sen
Genel Başkanı

Anneme

UMUT GAZELİ

Soyundum çilleye dönmemesine
Bilendim ışıktan gözyaşlarıyla

Acılar umudu buldurur bize
Bir zırha büründüm bu çağa karşı

Edep senin sabır benim derimdir
Askerler üretir sessiz ve derin

Bayrağa dönüşen alınımdır şimdi
Ellerim ağların mahşer makası

Türkümüz dünyayı kardeş bilendir
Gökleri insanın ortak tarlası

EL GAZELİ

Ellerine sarın kalbimin içi
O ayla boyanmış nar ellerine

Bahar ellerine giydir düşleri
Göksel şarkıları sar ellerine

O kar ellerine yar ellerine
Deme sabah akşam var ellerine

Rüzgâr mı asker mi biçti yolunu
Önünde kaç engel var ellerine

Bitirip şu kara kuru ekmeği
Göç etsem diyorum yar ellerine

ADSIZ GAZEL

Yanışlar ağıtlar elimde değil
İçimin sesi hiç üzmesin seni

Kaçmak mı mümkün mü alınyazımdan
Kaderdir yüklendim yıkılmışlığı

Sen attın bilmeden kuyuya taşı
Dinemez yankısı mahşer de bile

Bir kutsal emanet gibi sır gibi
Ve bir ayıp gibi saklarım seni

Başımda kavganın kıyameti var
Okşadım ismini kitap içinde

Her akşam bir düşünle kundaklanırım
Sözümün bittiği yerde başlarsın

Yılların alınma çektiği çizgi
Kocalttı başımı bir ehram gibi

Yaslasam gövdemi karlı dağlara
Sonsuz bir uykuya kavuşsam bir gün

EY BEYAZ ELÂ

Bir on yıl öncesi uzakta diye
Bu yanlış düzeni sürdürmek neden

Sanma mesafeler koparır beni
Ve yıllar eskitir birliğimizi

Bir gecelik bir uyku gibidir zaman
Yıllarca sürse de ayrılığımız

Mani olunmuş bir adam direnir durur
Utandır ve korkar kefenlenmekten

Zamanımı çalan bir kuru ekmek
Durur yüreğimde bir kurşun gibi

Bir adım atarsak kafes kırılır
Belki birden erir zincirlerimiz

Ey uyku ey anne gel kurtar beni
Ezildim aklımın hesaplarında

Ey anne ey uyku ey beyaz elâ
Bir çılgınlık bulsam kurtulsam yahut

Sazdan bir yapıya dönüştü birden
Çürüyen bu kentin apartmanları

Bütün vakitlerim sana ayarlı
İste hesabını rüyalarımın

Yokluğun içime duvarlar örer
Nasıl kan toplanır gülüşlerinde

BİR IŞIK YALIMI

Gözlerin kalbime değmeden önce
İstanbul o kuşlar acep nerdeydi

Deniz ki dilimin lügat kitabı
Őarkılar kardeşim onlar nerdeydi

İçimde sürekli yağmur bulutu
Ormanlar nehirler güller nerdeydi

Bir ışık yalımı parmaklarındır
Anamın kızımın eli nerdeydi

Ülkemin çığılığı her saat zili
Nerde orta doğu savaş nerdeydi

Gözlerin kalbime değmeden önce
Acılar gülüşler düşler nerdeydi

KASİDE

O düşlerde kalan şarkılarımı
Gözlerin getirir sabahlarıma

Hoyrat saçlarıma seslerin rüzgâr
Papatya dişlerin bahar haberi

Aydınlığında yol bulduğum yıldız
Bin parçadır şimdi derin göklerde

Akşamlar güvercin gibi gelirdi
Yeniden güçlenen gençliğimize

Günleri bir nakış gibi örerdin
Umut bir zırh gibiydi omuzlarımızda

Çağı kurtarmanın bir eylemidir
Çağ dışı görülen ilgimiz bizim

Eylülün kıyısı son durağımdır
Bir adım dönemem arkam uçurum

Yazma derse yazmam rüya gözlerin
Bastığın toprağa şiirlerimi

Bozgunlardan çıktım kan içindeyim
Yeni bir savaşa kuşandır beni

Seninle giyinen kurak yılları
Anarak yaşamak istemiyorum

Ve tekrar yaşamak tekrar yaşamak
Şimşek gibi geçen o saatleri

Bir kurşun yağmuru altında kaldık
Anıtı dikilse korkusuzluğun

Bu yoksul türküler bitsin diyorum
Sana hicret ettim yılgınlıklardan

Göklerde yollarda senin adına
Yeni bir efsane gelişmektedir

Dinamitler patlar içimde birden
Sensiz saatleri hatırlayınca

Bir denizaltıdır şimdi yüreğim
Yeryüzü bakışım uzat elini

İçimde şiirler kaynaşır durur
Ellerin aklıma geldiği zaman

Bir hüznü besteler en derin soylu
Gözlerin o kuşlar şimdi neredeler

Ve bir gün anlarsan şiirlerimi
Yalar yeryüzünü bir kara haber

Yeni bir ürperiş her yeni sabah
Saçların çevremi kuşatmış gibi

Unutmak denedim onu aylarca
Aklımı yollarda sürükleyerek

Sensiz bir yerlere taşınmak bir gün
Dünyanın dışına taşınmak bir gün

Dayanır mı kalbim bu heyecana
Dayanmalı kalbim bu heyecana

Bu büyük yükü en eski bir türkü
Sayarak özenle yaşatır kalbim

MAHZEN

Çevir gözlerini içimden yana
Sırrını saklayan mahzenim ben

Uzat umutlarını düşlerime dek
Hiçbir şeyin değil hep seninim ben

Bu yazgı bizlerin ortak ülkesi
Hüznün sevincin ve güveninim ben

Toprağım güneşim mevsimim sensin
Suyunum havanım ekmeğiminim ben

Birlikte uyandık aynı uykudan
Öncen sonran eskin ve yeninim ben

Seninle ilgimiz bir heves değil
İyi bil neyimsin benim nenim ben

AKŞAM

Yüzünde elleri sonsuz denizin
Gömelim yüreğe dediğim durum

Saçların en derin bir gökyüzüdür
Varamaz ellerin merdivenleri

Her an bir güvercin çırpınır durur
Kalp atışlarında ve gözlerinde

Bir sırdır evler içinde anneler
Çocuklar başında bir yeşil çelenk

Göklerden bir haber gibidir umut
Görünmez bir yerde saklanmış mahcup

Su gibi içtiğim çok zor on yıl
Sadakat anıtı bir sonbahardır

Duygu ve sabırdan bir deri giydin
Kuşandın demektir bir ölümsüzlüğü

Bulutlara gömülü sedeften yüzün
Dünyayı kuşatmış destansı yüzün

İSTANBUL

Bir Kapalıçarşı büyür de gider
Ben gönlümden başka yerde olamam

Piyano üstüne birkaç söz yani
Aşksız ve müziksiz her şey anlamsız

Şefkatten terlikler sergilenmeli
Bir çocuk yanağı ayaklarında

Varla yok arası yürüyen ilgi
Tereddüt heykeli bir sinemadır

Suskunluğu bölen kızgın bir sitem
Unutulmuş vitrinde pol ve virjini

Huzur limanına uğrar mı bilmem
Sonsuza yönelen vapurlarımız

Anı galerisi kutlu İstanbul
Fatih'ten aşılar sürdürmektedir

Sokaklar insanlar hep bize küstü
Deniz kenarında bir öğleüstü

YORUMLAR

Bitmeyen kaderdir dipsiz susuzluk
Pınarlar kaynaşan parmaklarında

Odalara kepenk vurulmaktadır
Kapılar kırılan bakışlarında

Bir tren sesine uygulanmıştır
Bir de gökyüzüne itirafımız

Var oluşumuzun bir onayıdır
Sustukça büyüyen esrarlı ateş

Bütün giysileri yırtsak yeridir
Yeter bize vefa elbiseleri

Gönlünün biçtiği yorumlardandır
Anlam kazanması deliliğimin

Bıçakladım geçen katil yılları
Her gün bir yeniden bulunca seni

Sana yakınım ve sana uzağım
Tutulmuş varamaz elim ayağım

DARAĞACI

Bir türkü buldurur anmalar seni
Sesime uygular sonra yakarım

Kalbim ki sürekli davul solosu
Ve aşkın bedeli candır ölümdür

Saçların aklımın darağacıdır
Saçların ki çeken sona sonsuza

Yıldızlar gözlerin denetler beni
Yıllardır günlerim bir gözaltıdır

Şiirden halılar ayaklarına
Umuttan zincirler ayaklarımda

İçimin zehrini konuşsun diye
Beklerim rüzgârdan haberlerini

AĞ

Ve bir sofraya gibi serserim önüne
Yerli düşüncenin ürünlerini

İnsanı kirleten heykeller gördüm
Güneşi karatan kıyamet gibi

Ey yolda kaybolan ezilen haber
Aşarak zamanı yenile çağ

Betonlar mezardır düşer sevince
Saksılar doğaya özlem eylemi

Şiir bahçemizde gökdelen oldu
Aklımıza nasıl bak gülen oldu

Soyumu yükledim bu çağ içinde
Urfa bir dağ gönlüm bir ağ içinde

ZAMAN

Susarak anlattın bütün gizliyi
Sakladım duygumu ben konuşarak

Bir acı tarlası sessiz yüzünde
Aşkı yürürlüğe koyma savaşı

İçimde bir düzen kaynaşmaktadır
Büyük ve çekingen bakışlarından

En iyi anlatış artık susmaktır
Anladım bunu ben seni bilince

Gel denize yaslan yalnız denize
Sırrımı denizler taşır insanın

Zaman bir hızdır ve yıldızdır akan
Esneyen günler ve gece üstünde

Bir uyku bölmese anılarımı
Korkarım çıldırtır bu hayal beni

Gözlerin ne kadar İstanbul öyle
Sebiller uçuşur parmaklarında

Ortak günlerimiz tarih şöleni
Saçlarında sayfa sayfa güneşi

İçimde bir sergi var portrelerin
Hayalim her yerde kavrar gölgeni

Aşka ve tabiata ulaştır bizi
Gel kurtar bu şehrin gürültüsünden

Terk etme nolursun bir eşya gibi
Ölümsüz bir hasret yaşarken bende

Vurulmuş geyiktir sensiz zamanlar
İçimin ormanı bir yangın yeri

Bir uyku bölmezse anılarımı
Korkarım çıldırtır bu hayal beni

Istırap var oluş şartımız oldu
Esef etme yazım karaymış diye

Bir yanım vahşidir ürkütür seni
Aykırı düşerim sulhçuluğuna

Bir gün deli gibi sarsarak seni
Göklerin yolunu sorabilirim

Başımı taşlara vurabilirim
Aklımdan çıkarsa anılarımız

Paramparçayım gel sen onar beni
Topla aynalardan eski gölgesi

Göçebe ömrümü bağla zamana
Dağılsın içimin karıncaları

Bir uyku bölmezse anılarımı
Korkarım çıldırtır bu hayal beni

ÖLÜM

Gel ve yaşa doğusal hüznü
Acılar güvence ölümsüzlüğe

Senden her kaçtıkça sana yaklaştım
Göç nasibim özlem kanımdır benim

Bu tenha dünyanın ürküntüsünü
Ekledim gövdeme bir parça gibi

Bir sözdür susuşun bir ince fikir
Bin yorum getirir aklıma birden

Gövdemi kurşunlar sererse yere
Kırgın bakışların değdi bilirim

Ve ölüm konuğum olduğı zaman
Duyduğun vicdanın ayak sesidir

SARNIÇ

Adağı olduğum gülücüğüne
Gör ne ucuz pazardır

Yeni bir bakışla kavradın beni
Barış mı kavga mıdır

Sürsün bitmesin bu onurlu ilgi
Bu çağın çıkmazıdır

Bir kuru sarnıçtır sensiz hayalim
Candır aşkın bedeli

Ey dil ey kalbimin eşsiz çocuğu
Azığın ağıt senin

Gözlerin içimin tutuk evidir
O bir özge meydandır

Düşlerim seninle kuşatılmıştır
Ağzım değmez eline

MELCE

Bir kâse su gibi dökülse kuma
Kuramlar kollayan dik başlı aklım

Rüzgârın başıma verdiği şekil
Yol olsa içimin ormanlarında

Unutsam eşyanın gürültüsünü
Rengini suların tadını gülün

Günleri bir secde hızıyla geçip
Erişsem mahşere bir iftar gibi

Genişle ey kalbim kardan sözlerle
Ayıkla ve yıka pıhtılarını

ŞAN

Rüya gibi atlar ve erler vardı
Her bahar yürüdü düşman üstüne

Ülke coğrafyası bir dilim vardı
Yunusun Galibin soylu gergefi

Şanlı gözyaşları yıkardı içi
Yağmurla dönülür rüyalar vardı

Babalar amcalar kardeşler vardı
Anneler dayılar halalar vardı

Düğünler hamamlar halaylar vardı
Üstünde yol alan destanlarımın

Edepti yoğuran güzelliğimi
Zekâtı üreten zenginliğimi

OLAĞANÜSTÜLER

Gelip düşte onu muştuladılar
En ulu insana yüklüsün diye

Yıkılan burçların sönen ateşin
Kuruyan Save'nin haberci dili

Yıldızlar billurdan avize gibi
Bir ev nur merkezi geldiğin gece

Vakti yenileyen sen ey hoş geldin
İbrahim duası İsa müjdesi

Başında bir gölge altın çocuğun
Onu korumanın dipsiz imgesi

Alınıp oyundan nurdan neşterle
Ayıklar içini bir melek doktor

Sütanne evine dolan bereket
Seven bir çehreye gülücüğüdür

Anaya babaya yük olmamanın
Anıtını diktin ey büyük yetim

Çorak vadiler doyar yağmura
Elinden tutulup yalvarılınca

Bir emin çobanlık dağda ve çölde
Devlet yönetimi hazırlığıdır

En büyük kadının seçtiği olmak
En büyük erliğin hediyesidir

Çöller bir hayattır mağara fikir
Rüyalar gerçeğin kesin haberi

İnsanlar çevrende bir renkli fanus
Yansıtır bitmeyen ışınlarını

En yırtıcı insan en adil olur
Ellerin boş dönmez dilediğinden

Köleler beylerle eşitlenmiştir
Bağlılık yiğitlik aşk yarışında

Dost olmayanlara salar korkuyu
Başında aslanlar ejderler bekçi

Bir ul parçasıyla kestin kavgayı
Oturttun yerine en kutsal taşı

Çađrıya uyarak yara da yeri
Yürür gelir ağaç işaretinle

Senden güçlüsünü görmedi evren
Yenersin ard arda dev pehlivanı

Yoluna dikenler dökten ellerin
Gün gelir görülür hep kuruduđu

ölleri yel gibi aşan süvari
Atının ayağı gömülür kuma

Ardından düşmanca iz sürenlere
Örtümcek ve kuşlar örer engeli

Çağlardan çağlara yürüyen sırrı
Fısıldadın mağara arkadaşına

Güneş geri gelir battığı yerden
Vaktinde yönelsin dost Hakka diye

Felekler seninçin var oldu yine
Geceler boyunca alnın yerededir

Ay iki bölünür gelir önünde
Onaylar sesiyle ululuğunu

Bir anda çıktığın sonsuz yolculuk
Hayalin meleğin yandığı nokta

Çeşme parmağından içer suyunu
Ölümsüz çağrının savaşıları

Elin erişince kısır koyundan
Kâseler dolusu sütler süzülür

Ülkeler kapısı bir bir açılır
Kazmalar inince kaya üstüne

Gözlerin uyurda kalbin uyumaz
Sevgili gönlünden çıkmıyor diye

TOPRAĞIN BABASI

Eylemin o önder çocuğu büyür
Evrenin sebebi en soylu ellerde

Alnında sürekli secde gülleri
Sevgi donanması denizlerinde

Yağmur olsun diye saçar göklere
Elinde biriken dualarını

Ve nur yatağında kılıçla bekler
Sonsuza açılan hicret aşkına

Bilge anahtarı has neslin kökü
Zülfikar çağlardan çağlara nehir

Toprağın babası kucakta uyur
İki güzel iki kumru iki er

Kıyanın hesabı nicolur bilmem
Dinmeyen bir hüzün bir kandır sızar

BABAMIN GAZELİ

Yeni aya karşı dua ederdi
Ağlardı kesilen zeytin dalına

Ağlardı evliya kıssalarına
Saksıda taşırdı kışın baharı

Korkuyu sevinci yayan gözleri
Kitaba gözlüktü derin gözleri

Anamın en kutsal barınağıydı
Eski alfabeyi candan severdi

Toprağa dosttu ölüme hazır
Taşırdı soyunu gövdesi gibi

Bir destan büyüttü namustan aşktan
Midenin harama düşmanlığından

ŞEHİR GAZELİ

Hey eylem yeniden diriltir beni
Nehirler düşlerim göl kenarında

Ey deprem gel yetiş bu şehirlerin
Doğayı çarpıtan konumlarına

Doğ ey güneş erit taştan adamı
Ve kurut taşları diken elleri

Babamın gölgesi koruyor beni
Oh ne güzel şehir bu eski şehir

Dönüştür ey kalbim bahçeli eve
Anlamı ezen o makineleri

Kurtuluş haberi olsun dünyaya
Ayırma üstümden bir an gölgeni

YİĞİTLER

Bulup unuttuğum mısra neredesin
İçimden kaçırın hangi uçaktır

O tepe baş tepe yabancıların
Onlarca aldatış utkudur taktır

Kanımın nehriyle cetvellediğim
Bu toprak söyleyin neden çoraktır

En kara putların saldırısında
Yurdumun ki alını ay gibi aktır

Anamı sorarsan büyük doğudur
Batı ki sırtımda paslı bıçaktır

Yiğitler yol olsa destana doğru
Şehitler gözümde aynen bayraktır

Gel kurut bu çağın kargaşasını
Seninle beklenen şimdi şafaktır

1969'dan sonraki şiirleri vezin olarak hece, şekil bakımından ise beyit görüntüsü içinde olduğu halde, getirdiği öz bakımından tamamen farklıdır. Bunlarda Divan ve Halk şiirimizin “hayal ve düşünce” unsurlarının tekrarına rastlanmaz. Yeni ve değişik unsunlar kullanılmıştır. İmajlar ahenkli bir söyleyişle donatılmıştır. Beyitlerin dış, iç ve ses yapıları arasında bir uyum vardır. Ayrıca eski edebi sanatların uygulanışına da rastlarız. Bu bakımdan eski şiir geleneğimiz ile bir köprü kurmaya çalışmıştır.

Türk Dili ve Edebiyatı

Ansiklopedisi C.IV. Sh.396,

Dergah Yayınları 1981 İst.

M. Akif İnan, Edebiyatımızın dünü ve bugünü inceleyen yazılarıyla sosyal görüşlerini kaynaştırırken, bilhassa divan edebiyatımız üzerinde yeni ve önemli görüşler ileri sürmektedir. Divan şiirimizin yaşamakta olduğunu, yerli milli ve çağdaş bir edebiyat olduğunu belgeler nitelikte... Bu edebiyatın biçim ve öz değerlerinden esintiler bulunan yeni havada “gazel, kaside ve terakib-i Bent” ler yazmaktadır. Akif İnan”la gelen bu görüş , derginin (Edebiyat’ın) öbür şairlerinde de, Divan şiirimizi yeni özlere sürdürmek hevesleri doğurmaktadır.

Ahmet KABAKLI

Türk Edebiyatı,

C.3, Sh. 667, 1974 İst.

Metafizik anlamda soyut bir özün şiirleştiği bu kitapta ruhun tutsaklığından kurtarılması ülküsü gibi bir duygu da sezilmektedir. Kişinin duygularından, kendi iç yaşamından çıkarılarak bir bilim aracı durumuna sokulduğu; insanın kendinden uzak ve kendi bütünlüğünden, kendi varlığından habersiz olduğu, inançların, geleneklerin, değer yargılarının karmakarışık olduğu toplumsal çalkantıların içinde bireyin ve ruhun tutsaklıktan kurtulması düşünülmelidir. İşte Hicret'teki şiirler böyle bir düşüncenin ürünleridir. Çoğu uyaksız gazel biçiminde yazılan şiirlerde sözcüklere önem verilmiş ve dengeli bir söyleyiş sağlanmıştır.

Muzaffer UYGUNER,

Varlık Yıllığı 1975,

Sh. 77 İst., 1974

Akif İnan bir gazel yazayım, eski bir uygarlığı ve uygarlığı yenileyeyim derken, ister bilinçle , ister bilinç altı, halkının diliyle bir türkü geliştirmiştir, taze bir duyarlılıkla. Bu duyarlılığın gazel duyarlılığıyla bir ilgisi yoktur. Akif İnan bir uygarlığa, bir duyarlığa bağlı olduğu için gazel adını vermiş şiirine ama, ister istemez yurdumuzun, ulusumuzun yaşadığı değişimlerin, dil, duyarlık ve uygarlık değişimlerinin etkisinde kalmış. Bu gazellerden bir türkünün tazeliği, yaşama sesi geliyor. Halk dili ve hak duyarlığı baskın çıkmış ta ondan.

Ceyhun Atuf KANSU,
Barış Gazetesi 22 Haziran 1974,
Sh. 5, Ank.